

Acte de commemoració del 25è aniversari del Consell Evangèlic de Catalunya (Palau del Parlament, 6 de juny de 2006)

El president

Bona tarda.

Siguin, en primer lloc, benvingudes i benvinguts aquí, al Parlament de Catalunya. Com a president del Parlament, tinc la satisfacció d'acollir en aquesta cambra aquest acte de commemoració dels vint-i-cinc anys del Consell Evangèlic de Catalunya, entitat que aplega les esglésies i els organismes protestants de Catalunya.

Per començar aquest acte de reconeixement públic de la comunitat protestant de Catalunya, té la paraula el senyor Guillem Correa i Caballé, secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya.

El Sr. Guillem Correa i Caballé (secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya)

Molt honorable senyor president –encara que no hi siguin, distingits membres de la Mesa del Parlament–, distingits representants de la comunitat protestant, distingit senyor director general d'Afers Religiosos, senyores i senyors, germanes i germans, és per nosaltres un honor ser rebuts avui en aquesta casa amb motiu de la celebració del vint-i-cinquè aniversari del Consell Evangèlic de Catalunya.

De fet, el protestantisme ja fa molts anys que és una realitat entre nosaltres, i ho és des de la defensa de la nostra identitat com a poble i com a comunitat protestant. Ja l'any 1832 publicàvem *Lo Nou Testament*, en català, just un any abans de l'oda *La Pàtria*, de Bonaventura Carles Aribau, niu de la Renaixença catalana.

Però el protestantisme ha estat fins al dia d'avui el gran oblidat de la nostra societat. De tots és sabut que la reforma protestant del segle XVI va ser ofegada a sang i foc entre nosaltres. Només algunes veus aïllades s'alçaven en aquells anys de foscor, fins que finalment sorgí l'anomenada segona reforma protestant del 1868.

Els dos darrers segles han estat presidits per la intolerància religiosa, l'assetjament a la comunitat protestant, la persecució i la desqualificació social. Un dels períodes més negres va ser la repressió franquista i les seves conseqüències, algunes de les quals, malgrat tot, han perdurat fins avui.

Les nostres comunitats han patit la discriminació i els membres de les nostres esglésies han estat víctimes de situacions més que lamentables. Amb l'arribada de la democràcia, la societat civil ha tingut una agenda prou atapeïda. Gairebé mai no hi ha hagut un forat, un moment per restaurar el bon nom de la comunitat protestant, per retre homenatge als qui han estat víctimes de les diferents repressions, i per fer-se públic ressò d'un poble massa cops emmordassat.

Ja toca, senyor president, tornar la dignitat a un poble que ha hagut de pagar molt cara la valentia d'interpretar la *Bíblia*, la paraula de Déu, des de la llibertat. Ja toca, senyor president, restaurar institucionalment el bon nom del protestantisme de casa nostra, que ha viscut des de la resistència, la convicció i la serenor d'esperit els anys de l'amargor de la intolerància religiosa.

Avui, quan vivim en llibertat, no oblidem la nostra memòria històrica, no oblidem el que encara ens queda per fer, com tampoc no oblidem la nostra història més recent. L'any 1981 vam impulsar la creació del Consell Evangèlic de Catalunya com a instrument per vertebrar el protestantisme a casa nostra, i ben cert que ho hem fet. Però aquells inicis van ser uns anys molt difícils en què fins i tot se'ns va negar el dret a existir jurídicament per evitar acceptar que a casa la nostra església havia fet un compromís clar a favor del nostre poble, el compromís de portar el missatge de Jesús a la nostra gent des de la nostra identitat catalana.

Vam haver d'esperar anys per ser finalment acceptats; van ser els anys en què vam caminar sota l'aixopluc de la Generalitat, fins que, gràcies a la intervenció del president del nostre Govern, el molt honorable senyor Jordi Pujol, i la nova disposició del que aleshores fou nou secretari executiu de la Ferede, el senyor Mariano Blázquez, que avui ens honora amb la seva presència, que finalment el Consell

Evangèlic de Catalunya va ser reconegut pel Ministeri de Justícia. Ja érem legals, ja teníem el dret de ser i d'existir.

El nostre és un poble agraït, i per aquesta raó avui els hem volgut citar per donar-los públicament les gràcies pel seu compromís i per la seva sensibilitat amb la comunitat protestant de Catalunya.

Qui ens havia de dir, senyor president, després d'aquells primers anys tan difícils i tan llargs, que es van fer més llargs quan recordem que ja vivíem en democràcia, que avui podríem celebrar els vint-i-cinc anys de la nostra institució en seu parlamentària gràcies a la sensibilitat d'aquest president, a qui públicament volem donar també les gràcies.

Avui, senyor president, el protestantisme ha entrat oficialment al Parlament de Catalunya. No voldríem que el dia d'avui es recordés la comunitat protestant només com qui mira enrere o com qui només s'ocupa de les seves pròpies coses, perquè això no és veritat.

Avui, senyor president, volem mirar el futur. Des del primer Congrés protestant de Catalunya, nosaltres parlem de normalització religiosa, és a dir que totes les confessions siguin tractades des de la igualtat, però això també vol dir que les confessions religioses siguem tractades com ho són els altres agents socials. Per això expliquem que la normalització religiosa implica una estricta neutralitat dels diferents nivells de l'Administració i que, quan calgui, per raons històriques, se'ns apliqui una discriminació positiva. Per tot això avui volem demanar als representants del Parlament de casa nostra que tinguin en compte a la seva agenda aquesta llibertat religiosa. Per això avui volem demanar als membres de la Mesa i al Parlament en general que trobin la manera d'ocupar-se i de preocupar-se de l'aprofundiment de la llibertat religiosa, de la defensa de les minories i de la neutralitat religiosa en el si d'aquest Parlament. Perquè, senyor president, senyores i senyors membres de la Mesa del Parlament, una nació com la nostra espera que el seu Parlament, que el nostre Parlament, també s'ocupi de totes i cada una d'aquestes coses.

I per tot això, senyor president, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Si m'ho permeten, els voldria adreçar unes paraules per cloure aquest acte de distinció al Consell Evangèlic de Catalunya pels seus vint-i-cinc anys. I vull fer-ho amb una felicitació als membres del Consell, entitat que aplega les esglésies de la comunitat protestant del país, per la tasca duta a terme durant aquest quart de segle d'història.

Vint-i-cinc anys són molts anys treballant de manera intensa en la defensa dels valors propis del protestantisme, en la presentació de la realitat de la comunitat protestant catalana a la resta de ciutadans i ciutadanes del país, i en la promoció d'activitats diverses que han ajudat a cohesionar el col·lectiu de cara a la resta de la societat. Els felicito, doncs, per la feina feta, per la molta feina feta, i els encoratjo a continuar pel mateix camí.

A banda de donar-los l'enhorabona, permetin-me fer algunes consideracions al voltant de dos valors dels quals el Consell Evangèlic de Catalunya també fa bandera. Són la justícia social i la construcció d'una cultura de respecte i cooperació entre els ciutadans, dos valors que, com a president del Parlament, considero essencials per a la cohesió i la convivència dins la nostra societat.

Sovint dic que som un país plural –i segurament que ara som un país més plural que mai en la nostra història–; un país integrador, resultat de la suma de tradicions i cultures diferents que han arrelat al nostre territori; un país divers, terra d'acollida de persones nouvingudes des de fa segles; un país, en definitiva, que sap adaptar-se als nous temps, als temps de la globalització i l'intercanvi cultural, econòmic, i també religiós.

Però també és cert que tota societat, per garantir aquesta convivència i cohesió necessàries de què us parlava fa un moment, ha d'establir una xarxa de valors

comuna, obligadament compartida per tothom. El problema, sovint, rau a trobar aquest mínim comú denominador sense xocar amb les tradicions i les conviccions profundes d'alguns ciutadans.

Això vol dir, d'una banda, no defugir alguns grans reptes que tenim sobre la taula, com, per exemple, la gestió de la immigració, i de l'altra reivindicar els valors socials que considerem necessaris per avançar cap a un país millor. N'hi ha molts, i segurament cada persona en tria algun de diferent. Deixin-me reivindicar-ne uns quants: llibertat, civisme, participació, pau, solidaritat, compromís social i cooperació amb els desfavorits, i la justícia social i una cultura de respecte i cooperació que esmentava abans com a exemple de valors compartits.

Els vull parlar ara del primer d'aquests valors, el de la justícia social. Totes i tots els ciutadans d'aquest país han de viure en un context d'igualtat d'oportunitats, que seria una altra manera de parlar de neutralitat, perquè el progrés ha de ser inexorablement per a tothom. Si tota la ciutadania no té el mateix accés al benestar, a la salut o a un treball digne, no estarem davant una societat justa.

Els animo, doncs, a treballar perquè això sigui una realitat. Els demano que tinguin com a horitzó la democràcia, la millora del benestar i de la qualitat de vida per a tothom. I deixin-me fer esment també de l'altre valor que considero indispensable perquè Catalunya tingui una societat més justa i igualitària: la construcció d'una cultura del respecte que comparteixi uns valors ètics comuns i idèntics per a tothom, una cultura solidària i respectuosa amb els altres.

I això com s'aconsegueix? Doncs bé, això es podrà fer realitat quan tothom, totes les catalanes i els catalans treballin en la mateixa direcció. Cal que els ciutadans d'aquest país assumeixin el seu compromís social i dediquin part dels seus esforços a treballar pels altres. És evident que no tothom podrà disposar del mateix temps, però si totes i tots hi posem el nostre gra de sorra, si tothom hi dedica alguna estona, farem del nostre país un país més just, més igualitari i en el qual les persones tindran les mateixes oportunitats. No tinc cap mena de dubte que vostès, des de la seva òptica, ja ho fan.

Per aconseguir-ho, ho repeteixo, cal que siguem conscients que la solució està, en part, a les nostres mans. Nosaltres, totes les ciutadanes i els ciutadans, tenim el deure moral de fer tot el que estigui al nostre abast per garantir el ple respecte i la promoció dels drets humans i les llibertats fonamentals per a tothom. És la nostra obligació com a persones, és l'evolució de la societat, en definitiva, que ens ho reclama.

En aquest punt, m'agradaria destacar la feina que vostès han fet amb els més desfavorits, i més concretament a les presons. La seva tasca social, sovint, i per desgràcia, tan poc coneguda, em consta que és indispensable per a moltes persones que viuen privades de llibertat. És, doncs, un exemple –un només– de treball a favor de la inclusió social i una mostra d'això que els explicava fa un moment: cada dia, cada persona, cada gest és un esglaó per assolir un país millor i més solidari.

I encara més enllà, aquest tipus d'actituds estan estretament vinculades a l'eliminació de prejudicis i d'estereotips socials que tant de mal fan a la nostra societat, i que moltes vegades són els responsables d'aquesta manca de neutralitat. Els prejudicis i els estereotips socials són fruit de la desconexió mútua, de la desinformació, i és per això que també considero essencial la feina que el Consell Evangèlic de Catalunya està duent a terme com a part integrant del Grup de Treball Estable de Religions en què el diàleg interreligiós i la voluntat d'entesa en un espai de participació comú entre les diferents religions i entre aquestes, la societat i les institucions són els principis cabdals.

Una vegada més, moltes felicitats i, sobretot, moltes gràcies per aquests vint-i-cinc anys d'aportació de coses positives per al nostre país.

Moltes gràcies.